

GALERİ ZILBERMAN

EŞREF YILDIRIM
Sağol!/Salute!

EŞREF YILDIRIM
Sağol!/Salute!

14 MART/MARCH—03 MAYIS/MAY 2014

GALERİ ZİLBERMAN

Galiba artık sanatçılar tarafından önemsenmemeyi kabullendiğimiz bir evredeyiz. Çok bizimle ilgilenmiyor gibiler. Başka dertleri, çok içine sızamadığımız başka bir gerçeklikleri var sanki. İş o raddeye vardı ki artık yapılan işleri anlayalım diye yazılan katalog yazılarını, eserlerin yanına iliştirilen açıklamaları bile anlayamıyoruz. Bizden çok sanat tarihiyle ilişki kuran bu uzmanlaşmış işler, bizimle diyalog kurmamaya direniyorlar. Belirli bir mekânda yapıt ve alımlayıcı arasında gerçekleşen karşılaşma fikrinin çağırıldığı duyusalılık bile değmiyor artık bize. Bedenlerimiz bile aynı yerde değil sanki. Fark kuşkusuz bâki, deneyim kuşkusuz tekildir. Fakat bedenler arasındaki ortak duysal şebekenin bu kadar ıskalanması da şaşırtıcı. İnsan, orada olan bir şeyi kendi bedeninde bu kadar duymayınca, ister istemez soruyor: “Biz, ikimiz, burada mıyız sahiden?” Dürüst olalım: Bu dilsiz, kayıtsız, bizlerle göz göze gelmeyen bakışsız ‘şeylerle’ ne yapacağımızı bilemiyoruz. Sanat eserine özgü “aura” gerçekten öldü mü, yoksa çağdaş sanat müzelerinin kuytu köşelerinde can mı çekişiyor, bilmiyorum. Fakat yapıtın varlığına sinmiş niyet, usul usul ufuktan siliniyor sanki.

Tanımlanması güç fakat yapıtla karşı karşıya kaldığımız her seferinde orada olduğunu ya da olmadığını sezdiğimiz niyet, ortak zaman, ortak mekân, ortak tarih deneyimi aracılığıyla tanınır. İşin kendini bunlara teslim etmesi gerekmez, okunur olması gerekmez, bize bir şeyler öğretiyor olması gerekmez, hiç gerekmez, çoğu durumda bir sezgi olarak içimizi şöyle bir ürpertip geçmesi bile yeterlidir. Ürperti, tam o anda niyetle göz göze gelen ilgiye dönüşür—yakalanırız.

Eşref Yıldırım’ın içinden geçtiği tarihin ona ne yaptığını bilmiyoruz. Asker ölümlerinden nasıl etkileniyor, Roboski’yi nasıl karşıladı, kuyulardan çuval çuval kemik çekilirken aklımdan neler geçiyordu, hiçbir fikrimiz yok. Battaniyelere sarılı bir biçimde karın üzerine yatırılmış cesetleri ilk gördüğünde hissettiği ilk şey, o anla birlikte kaybolup gitti. Bilmiyoruz— nasıl bilelim? Fakat Roboski’de katledilenler için ördüğü göz bantlarına bakarken, tam da o bantları ördüğü anda bedenine ne olduğunu yine de seziyor gibiyiz. Önce ezilip sonra nasırlaşan parmak uçlarının zamanı kayıtlı o bantlarda. Ölenlerin fotoğraflarına bakarak işlenen gözlere sabitlenmiş, o gözleri—muhtemelen—çıldırıncı bir dikkatle inceleyen birinin yorgunluğu kayıtlı—ölüme bakışın yorgunluğu. Ölen her insan-çocuğu için bir bant: 34 bant! Bu noktada artık samimiyet değil peşine düştüğümüz. Ya da vicdani retçilerin açıklamalarını kelime kelime bir kasetin şeridine yazdığında, Eşref Yıldırım’ın o sözleri gerçekten sahiplenip sahiplenmediğini önemsemiyoruz artık. İlgilenmiyoruz. “Hissettiğini ima ettiği bu acı gerçek mi?” diye sormuyoruz kendimize.

It feels as if we are at a time period when we accept the condition of being neglected by artists. It looks like they don’t really hold an interest in us. They have other problems, other realities that we can’t penetrate, it seems. It’s become such that we can’t make sense of the catalogue articles that are supposed to help us understand the artwork. Hell, we can’t even understand what it says on those little pieces of paper they put next to the artwork. These works, which prefer a relationship with art history rather than with us, refuse to create a dialogue. Even the sensuality that’s called upon by the idea of meeting in a certain place between the work and the receptor doesn’t touch us. It looks like even our bodies are not in the same place. The difference is certainly perpetual and experience is certainly singular. But it’s surprising how the mutual sensual network between bodies misfires so frequently. When one cannot hear something that happens over there in one’s own body, one unavoidably asks: “We, the two of us, are we really here?” Let’s be honest: We don’t know what to do with these despondent, indifferent, dimensionless ‘things’ that don’t look us in the eye. Has the “aura” that’s specific to the artwork died, or is it fighting for its life in the forgotten nooks of contemporary art museums, I don’t know. In any case, it seems the purpose that’s permeated into the essence of the artwork is quietly disappearing from the horizon.

The hard-to-identify purpose, the existence—or lack thereof—of which we sense whenever we are faced with the artwork, is identified by joint time, joint space, joint experience of history. The work doesn’t need to give in to these, doesn’t need to be legible, doesn’t need to be teaching us things, it does not need to at all; more often than not, it’s sufficient that it gives us a slight chill as a feeling. The chill turns into attention, which is looking into the eyes of purpose—we are captured.

We don’t know what the history Eşref Yıldırım passed through has done to him. How deaths of soldiers affect him, what his reaction was to Roboski, what went through his mind when they were pulling sacks and sacks of bones from the wells, we have no idea. What he felt at the exact moment when he saw those bodies wrapped up in blankets, laid face-down—how could we know? However, when we see the eye masks he knitted for the fallen, we kind of sense what went on in his body when he was knitting them. Those masks carry the times of the fingertips that got crushed and callused. They carry the fatigue of the one who looked at the photographs of the dead, examined those eyes—probably—with maddening attention—the fatigue of looking at death. A mask for every fallen person: 34 masks! At this point, it’s not sincerity we pursue anymore. And we don’t care if Eşref Yıldırım staked a claim at the words of the conscientious objectors he recorded word by word. We don’t care.

Şunu not edelim: Sanatçının varlığını çile’ye teslim ettiği yer, yapıtın gövdesidir. Biz acıyı ya da niyeti orada; sanatçının gövdesiyle yapıtın gövdesinin kesiştiği tanımsız aralıkta hissedemiyorsak, o acı ya da niyet aslında hiçbir yerde değildir.

Yıldırım’ın işlerindeki inat ve sabır, niyet, asker kaseti dediğimiz şeyin imgesini sergiyi gezenler için sonsuza kadar değiştirdiğinde, verili bir metnin kelimelerini tıpkı kuyulardan çıkarılan kemikler gibi parça parça birbirlerinden ayırıp yeniden düzenlediğinde –metinsel bir kuyu inşa ettiğinde-, göz bantlarına özgü körlüğü artık aramızda olmayanların ölü bakışlarıyla çiftleyip bizleri militer bir tarihin dehşet yüklü gecesine çağırduğunda, kısacası çağdaş sanata özgü baygın ve kendinden hoşnut ruh halinden hiç ummadığımız özgünlükte bir patlama yarattığında—tam burada durup cümleyi bitirmemek gerekiyor işte; şimdi kendi bedenimize dönmemiz, bize ne olduğumuza çözmeye çalışmamız, artık üçlenmiş olan karşılaşmanın gücünü kendi varlığımızda tanımlamamız gerekiyor...

Çoktan fark etmişsinizdir; bu yazı, alttan alta, kendine muhatap olarak bir kuşku söylemini alıyor. Gerekenden çok politik olmanın yarattığı kuşkudan bahsediyorum. Ve bu kuşku, altında, popülizm imasını, sanatı gündeme kurban etme ithamını, sanatçının hayat ve sanat arasındaki sınırı ikincinin lehine aştığı önyargısını taşıyor. Öyle mi sahiden? Gezdiğiniz sergideki işler—yapısal ya da anlamsal—ironiyi ıskalayan işler değil, belirli bir oyun duygusunu taşıyor değil, çağdaş sanata özgü bir referans çerçevesinin dışında durmuyorlar. Serginin tamamını oluşturan enstalasyonu bir üst yapı olarak düşündüğümüzde, Eşref Yıldırım, bu yapıtın altında, müdahale edilmiş buluntu nesneden kavramsal sanata, tekstil işlerinden resme, görsel metinden performansa kadar bir dolu eğilimi yan yana getirerek melez bir biçim labirenti kurmuş. Açık ki gösterişçi, çığ bir “duyarlılığın” mekânında gezmiyoruz şu anda. Başka; çok daha incelik ve dikkat gerektiren, seçimlerinde yalın fakat bir o kadar da zengin bir sanatçının dünyası baktığımız. Bu dünyayı, malzemesini bilmediğimiz başka bir evrenin şifrelenmiş kodlarıyla sunmuyor bize. Belki kulağa naif gelecek ama burada önemsendiğimizi hissediyoruz. Biri, bir beden, artık soylarının tükenmeye başladığını düşündüğümüz sanatçıların soyuna özgü bir niyetle, bizim için kendini zamanın büyük dehşetinin tam yüreğine atmış.

Karşı karşıya geldiğimiz, bakışını gözbebeğimizde hissettiğimiz, niyetini anlar gibi olduğumuz bu bedeni hepimiz tanıyoruz galiba...

Şâmil Yılmaz

We don’t ask ourselves, “This pain which he insinuates he feels, is it real?”

A side note: The place that the artist hands in his being to suffering is the work’s body. If we don’t feel the pain there, at the place where the artist’s and the work’s body intersect, that pain or purpose is, in fact, nowhere.

When the stubbornness and patience, purpose, forever change the image we call ‘soldier tape’ in the visitors’ minds, when it rearranges the words of a given text in the manner of the bones lifted from wells,—when they build a textuary well—, when they double the blindness peculiar to the eye masks and the dead gazes of the ones who are not with us anymore, and call us to the night of horror in a military history; in short, when they create an explosion so unexpectedly unique from this languid and complacent frame of mind, peculiar to contemporary art—and we shouldn’t stop and finish the sentence here; we should return to our own bodies now, try to figure out what has happened to us, and define, in our own being, the power of the now tripled encounter.

You will have noticed already: this article, subtly, takes on as collocutor the narrative of suspicion. I’m talking about the suspicion that is created by being overly political. And this suspicion carries under it a hint of populism, the accusation of sacrificing art for current affairs, the prejudice that the artist oversteps the boundary between life and art. Is it really so? The works at this exhibition are not ones that miss—structural or semantic—irony, it’s not like they don’t carry a feeling of a certain game; they don’t stand outside the frame of reference peculiar to contemporary art. When we think of the installation that constitutes the whole of the exhibition as a superstructure, Eşref Yıldırım has set up a hybrid form labyrinth by placing together tendencies from manipulated finds to cognitive art, from textile works to painting, from visual text to performance art. It’s obvious that we are not walking in a space of pretentious, crude “sensibility”. It’s different: it’s the world of an artist that demands more delicacy and attention, that is plain in its selections but that’s as rich as it is plain. This world doesn’t present us with a universe the material of which we don’t know and all of its encrypted codes. This may sound naive but at this point we feel cared for. Someone, a body, in a purpose peculiar to a breed of artist we thought was becoming extinct, has thrown himself into the heart of the horror of the times for us.

I think we all recognize this body we come face to face with, whose gaze we feel in the pupils of our eyes and whose purpose we somewhat comprehend.

Takip/Pursuit, 2014
El örgüsü yün/Hand stitched yarn
34 parçadan oluşan yerleştirme
Installation with 34 pieces

Abdurrahman – Muharrem
Sağol! Serisinden/From the Series Salute!, 2013
180x120 cm
Kumaş Üzerine Karışık Teknik, Metal
Mixed Media on Fabric, Metal

Barış – Mehmet
Sağol! Serisinden/From the Series Salute!, 2013
180x120 cm
Kumaş Üzerine Karışık Teknik, Metal
Mixed Media on Fabric, Metal

Seyfettin – Selim
Sağol! Serisinden/From the Series Salute!, 2013
180x120 cm
Kumaş Üzerine Karışık Teknik, Metal
Mixed Media on Fabric, Metal

Masum – Sergen
Sağol! Serisinden/From the Series Salute!, 2013
180x120 cm
Kumaş Üzerine Karışık Teknik, Metal
Mixed Media on Fabric, Metal

Okan – Gökhan
Sağol! Serisinden/From the Series Salute!, 2013
180x120 cm
Kumaş Üzerine Karışık Teknik, Metal
Mixed Media on Fabric, Metal

Vidani Kaset/Conscientious Cassette, 2014
6,3x10,2x1,2 cm
Kaset, kalem, beyaz mürekkep
Cassette tape, pencil, white ink

KUYU

Kadın içim derinleşti sen oraya dolmadıkça.
Ben kendimi bir kuyuya çevirdim.
Eğer bir kuyudaysan sana bir kuyu olmak istedim.
Kendimi sana bir kuyu yaptım.

EŞREF YILDIRIM

1978, Bursa
İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor.

EĞİTİM

2009-2013 MFA, Resim, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi, İstanbul
1999-2005 BFA, Resim, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi, İstanbul
1996-1998 Önlisans, Çini İşlemeciliği, Uludağ Üniversitesi, Bursa

KİŞİSEL SERGİLER

2014 Sağol!, Galeri Zilberman, İstanbul
2012 Hiç Kimsenin Ölümü, Galeri Zilberman, İstanbul
2009 Gelin, Tevfik İhtiyar Sanat Galerisi, İstanbul
düşüncesideğilkendisi, Ubu Cafe-Bar, İstanbul
2005 amabelkisadece, Başka Kültürevi, İstanbul

SEÇME KARMA SERGİLER

2012 Figure Out: Turkish Contemporary Art, Artsawa, Dubai, BAE
2011 1. İstanbul Yaz Sergisi, Antrepo 5 Sanat Limanı, İstanbul
Rogue Element, İstanbul-New York, Rh+ Artgallery, İstanbul
Tılsımlı Haller, Cep Sanat Galerisi, The Marmara Pera, İstanbul
2010 İstanbul'da Yaşıyor ve Çalışıyor Projesi Çalıştayları Sergisi, Sanat Limanı, İstanbul
In Between / Arada / Tra, İstanbul 2010 Avrupa Kültür Başkenti, MSGSÜ Tophane-i Amire Kültür Merkezi, İstanbul
Kentsel Denemeler, Kent ve Sanat 2010, Kadırga Sanat Üretim Merkezi, İstanbul
Kesitler, MKM, İstanbul
Embracing the Solitude, YellowFishArt, Montreal, Kanada
Genç Ustalar, Usta Gençler, MKM, İstanbul
Sınırlar Yörüngeler 6, Siemens Sanat, İstanbul

1978, Bursa
Lives and works in İstanbul.

EDUCATION

2009-2013 MFA, Painting, Mimar Sinan University, İstanbul, Turkey
1999-2005 BFA, Painting, Mimar Sinan University, İstanbul, Turkey
1996-1998 Associate Degree, Ceramics, Uludağ University, Bursa, Turkey

SOLO EXHIBITIONS

2014 Salute!, Galeri Zilberman, İstanbul, Turkey
2012 Nobody's Death, Galeri Zilberman, İstanbul, Turkey
2009 Bride, Tevfik İhtiyar Art Gallery, İstanbul, Turkey
düşüncesideğilkendisi, Ubu Cafe-Bar, İstanbul, Turkey
2005 amabelkisadece, Başka Kültürevi, İstanbul, Turkey

SELECTED GROUP EXHIBITIONS

2012 Figure Out: Turkish Contemporary Art, Artsawa, Dubai, UAE
2011 1st İstanbul Summer Exhibition, Antrepo 5, İstanbul, Turkey
Rogue Element: New York-Istanbul, Rh+ Artgallery, İstanbul, Turkey
Magic Moods, Cep Art Gallery, İstanbul, Turkey
2010 They lived and worked in İstanbul, Sanat Limanı, İstanbul, Turkey
In Between-Arada-Tra, İstanbul 2010 European Capital of Culture, MSGSU Tophane-i Amire Culture Center, İstanbul, Turkey
Urban Trials, Kadırga Art Production Center, İstanbul, Turkey
Cross Sections, MKM, İstanbul, Turkey
Embracing the Solitude, YellowFishArt, Montreal, Canada
Young Artists, MKM, İstanbul, Turkey
2009 Borders Orbits 6, Siemens Art Space, İstanbul, Turkey